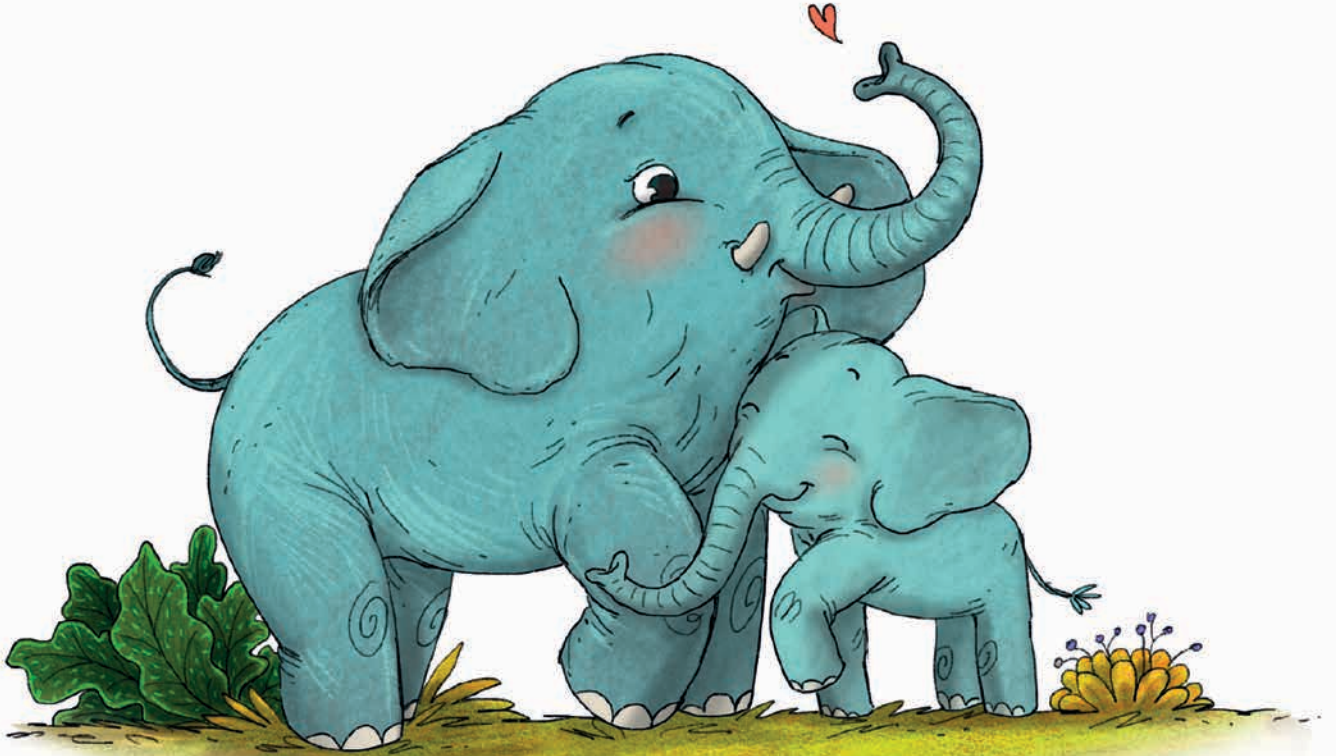

PAPUDUK
ile
KOCA FİL

Sıcak öğlen güneşi geçtiğine göre
Papuduk biraz gezmek için ormana gidebilirmiş.
Annesine seslenmiş;

"Anne ormana
gidebilir miyim?"

Annesi Papuduk'a cevap vermiş;

"Dikkatli ol, fazla uzaklaşma ve hava kararmadan eve dön."

2

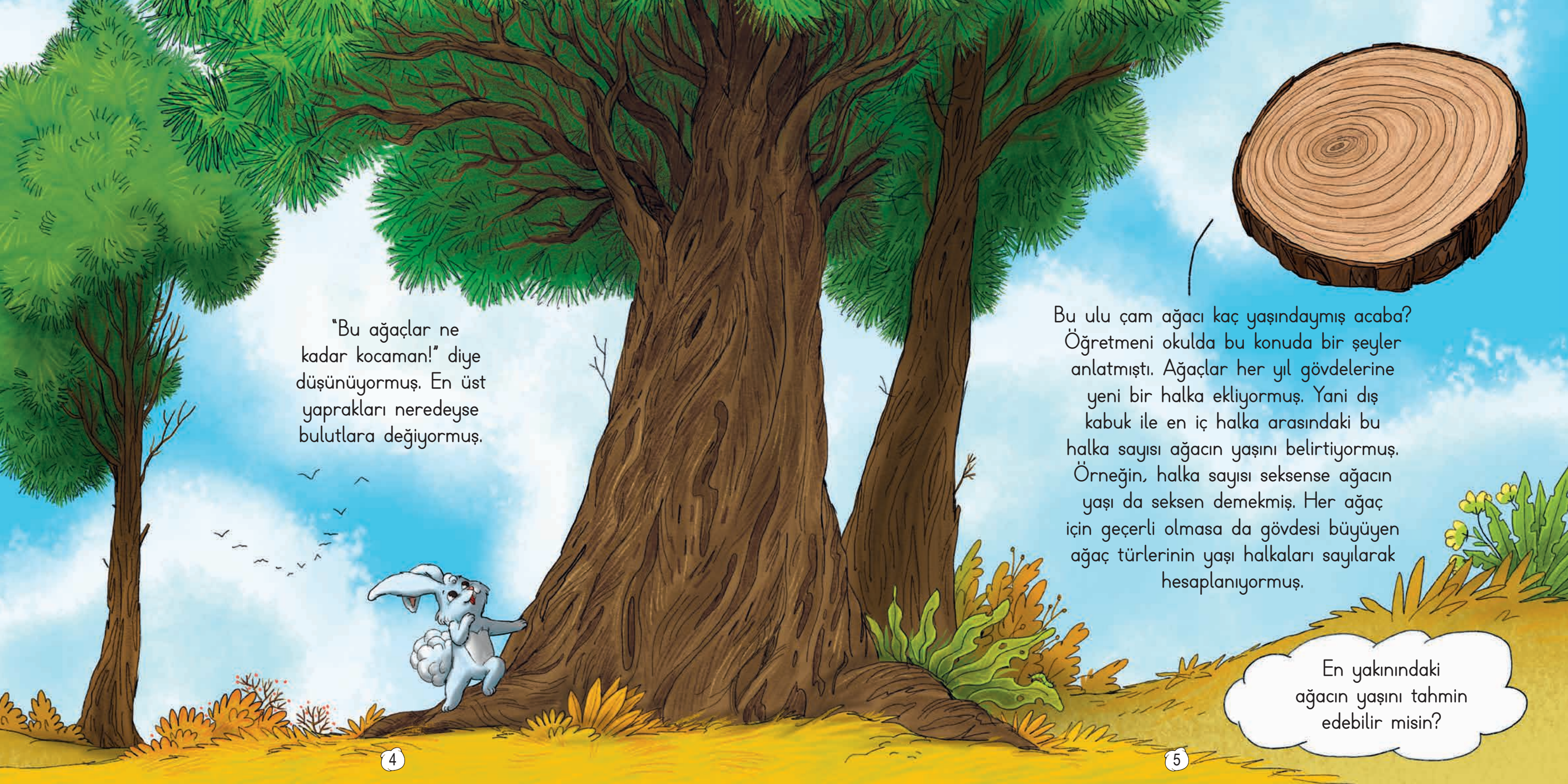

Yemyeşil yoncaların, rengârenk çiçeklerin arasında dolaşmaya başlayan
Papuduk bu güzel günün keyfini çıkarıyormuş. Yanından geçtiği kirpilerle,
farelerle, kuşlarla selamlaşıyormuş;

"Merhaba, merhaba, merhaba!"

Aslında aklından annesi için çiçek tohumları toplamak ve onu mutlu etmek
geçiyormuş. O güzelim pembe çiçeklerden biraz tohum alacakken az ilerideki
koca ağaçlar dikkatini çekmiş ve o tarafa yönelmiş.

3

"Bu ağaclar ne kadar kocaman!" diye düşünüyormuş. En üst yaprakları neredeyse bulutlara değiyormuş.

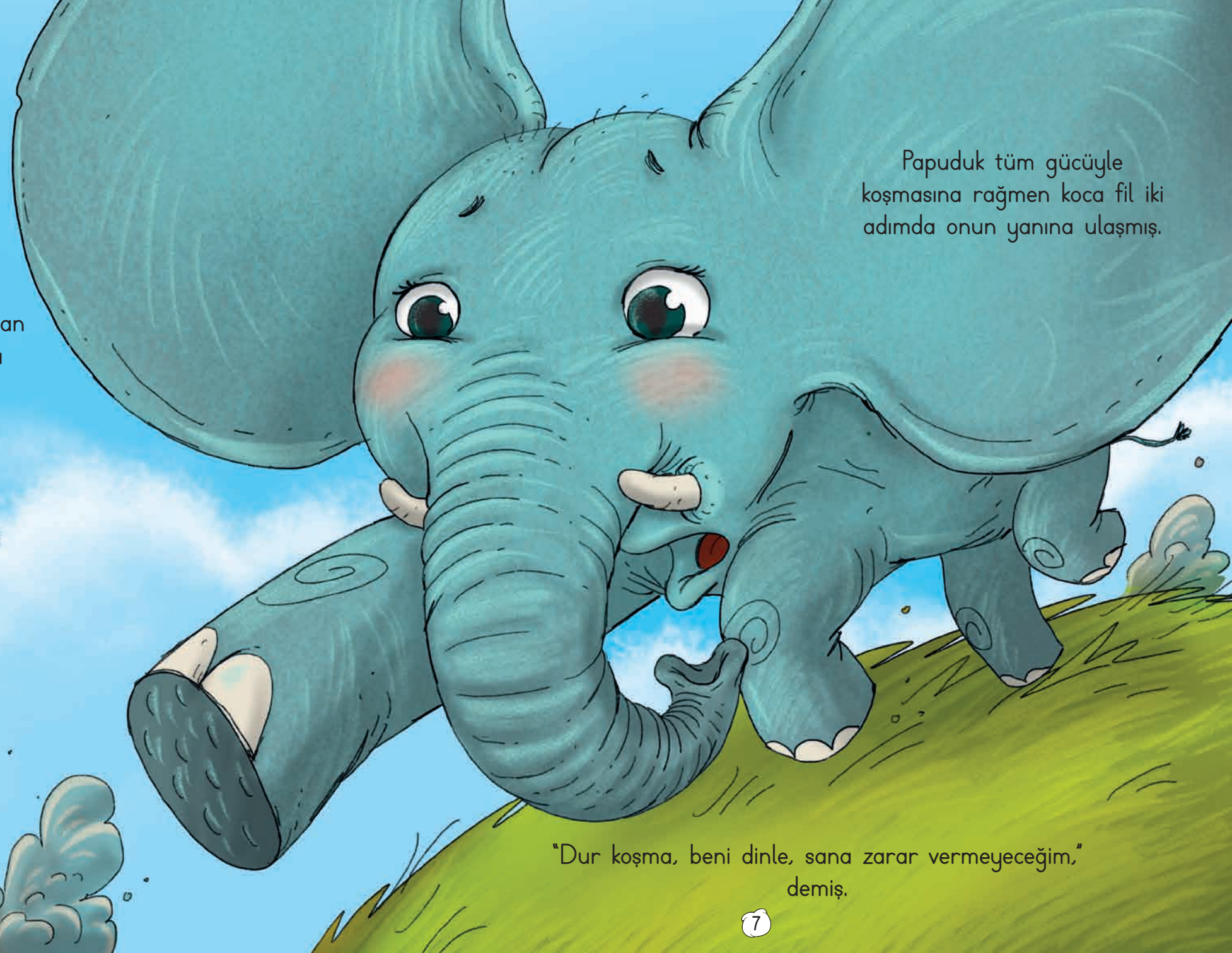
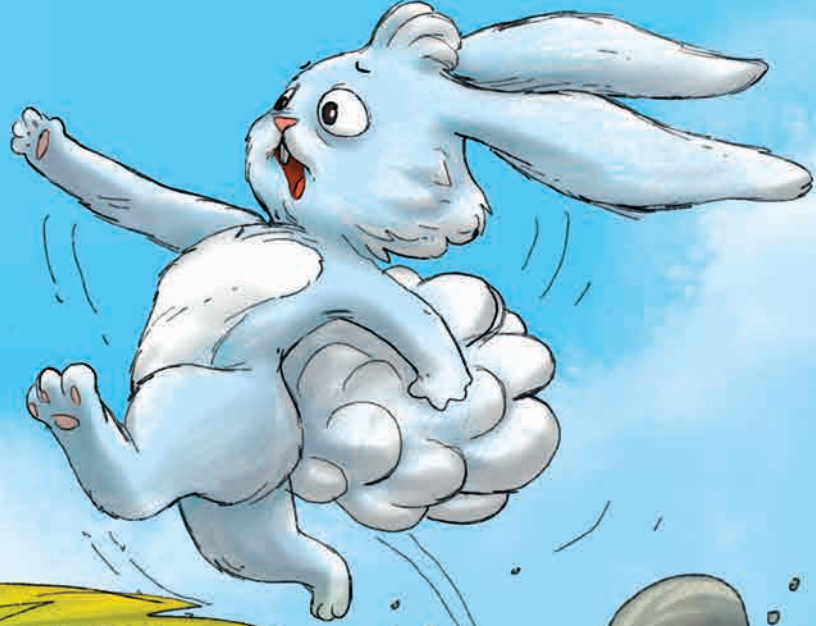
Bu ulu çam ağacı kaç yaşındaymış acaba? Öğretmeni okulda bu konuda bir şeyler anlatmıştı. Ağaçlar her yıl gövdelerine yeni bir halka ekliyormuş. Yani dış kabuk ile en iç halka arasındaki bu halka sayısı ağacın yaşını belirtiyormuş. Örneğin, halka sayısı seksense ağacın yaşı da seksen demekmiş. Her ağaç için geçerli olmasa da gövdesi büyüyen ağaç türlerinin yaşı halkaları sayılarak hesaplanıyormuş.

En yakınındaki ağacın yaşını tahmin edebilir misin?

Peki o ilerdeki ağacın ardında görünen neymiş?
Papuduk merakına yenik düşerek o gördüğü şeyi
anlamaya çalışıyormuş. Ağaçlar arasında koşturarak
ilerliyormuş. Yaklaştıkça gördüğü şey daha da büyüymüş.

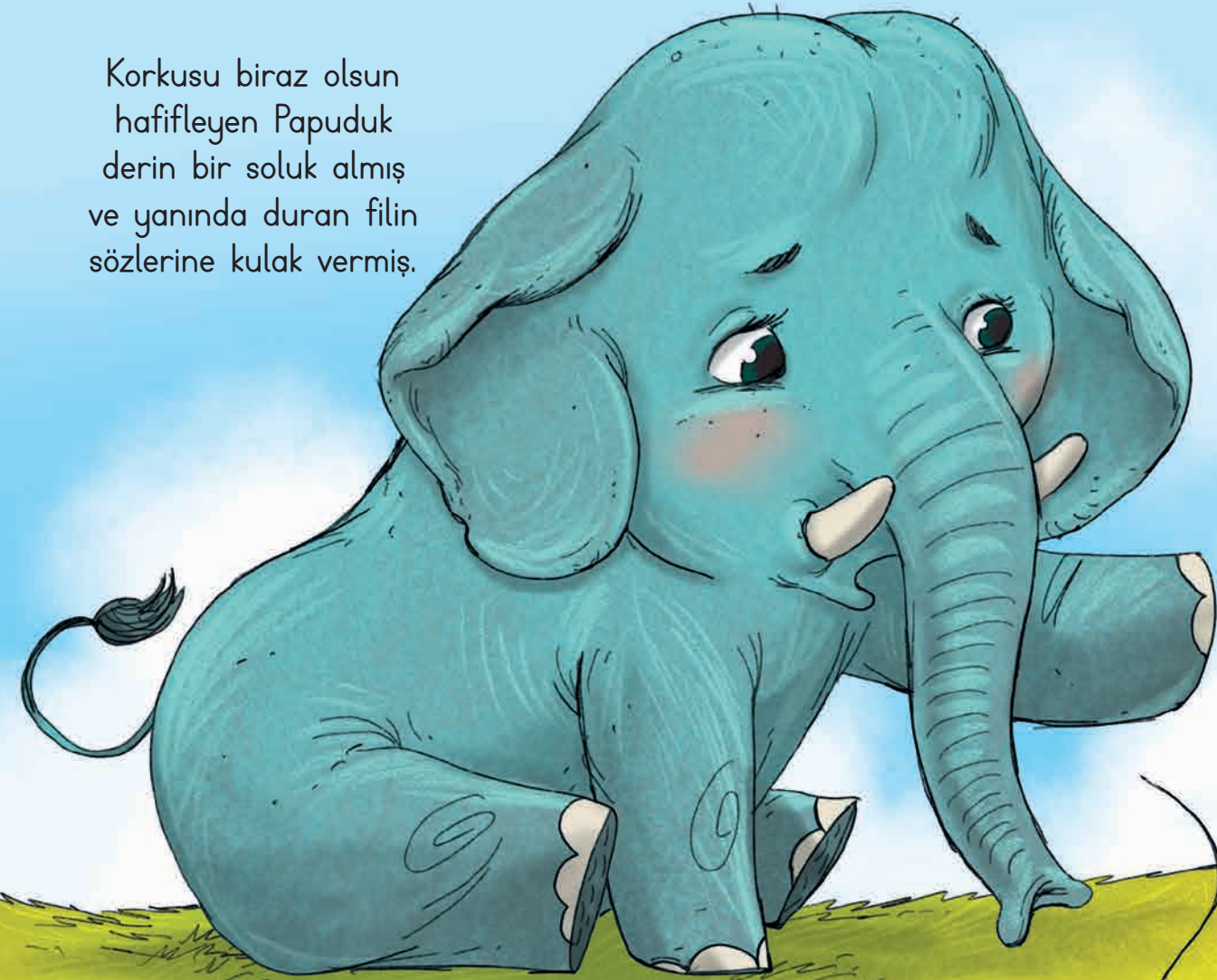
Papuduk'un gözleri hayretle açılmış. Ağaçların ardındaki
şey dev gibi bir filmiş. Kocaman filin karşısında minicik kalan
Papuduk çok korkmuş. Birkaç saniye durakladıktan sonra
arkasına bakmadan koşmaya başlamış.

Papuduk tüm gücüyle
koşmasına rağmen koca fil iki
adımda onun yanına ulaşmış.

"Dur koşma, beni dinle, sana zarar vermeyeceğim,"
 demiş.

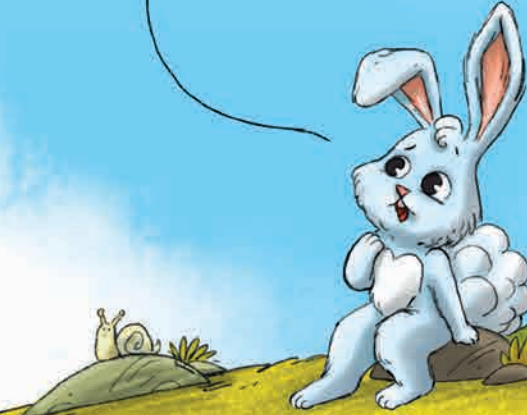
Korkusu biraz olsun
hafifleyen Papuduk
derin bir soluk almış
ve yanında duran filin
sözlerine kulak vermiş.

"Benim ismim Dudu, ben bir Asya filiyim. Biz Asya filleri dünyanın en büyük filleriyiz. Ben bir hayvanat bahçesinde tutsak olarak doğdum. Filler çok büyük gruplar halinde yaşar ama benim hiç fil dostlarım olmadı. Hep kafeslerde yaşadığım için ömrüm boyunca hiç toprağa basmamıştım ve bugün hayvanat bahçesinden kaçtım. Orada Raja isminde bir çocuğum ve başka türlerde çok sayıda hayvan arkadaşım var. Bana yardım etmelisin, tüm dostlarımı oradan kurtarmalıyız."

"İyi de hayvanat
bahçesinde olmanın
nesi kötü ki?"

demiş Papuduk.

Zavallı Dudu iç çekerek başlamış anlatmaya:

"Beni düşün; ben hiç özgür yaşamadım, çocuğum Raja da benim gibi parmaklıklar arkasında doğdu. Bu ulu ağaçlar arasında hiç koşamadı, nehirlerden su içemedi, taze bitkileri hiç yiyemedi.

Ufakık bir beton kafeste senelerce yaşadık.
Hemen karşı kafesteki komşum aslan, ailesini
hiç göremedi. Kendi yaşıtı bir aslanla oynayamadı.
Ağaç dallarında tembelce uyuyamadı."

Senin yaşıtın
olan kaç arkadaşın
var?

"Peki ya tavşanlar da var mı orada?"
diye sormuş Papuduk.

"Üzgünüm ama tavşan kardeşlerin de tüm diğer türler gibi demir parmaklıklar arkasında, beton zemin üzerinde yaşıyorlar. Toprakta tünel kazamıyor, taze tohumlar toplayamıyor, havuçlarını hiç tarladan yiyemiyorlar. Tutsak olarak başlayan hayatları yine hapiste sona eriyor."

Bu anlatılanları ilk defa duyan Papuduk hayvanat bahçesini daha önce hiç böyle düşünmediğini fark etmiş. Orayı kendi gözleriyle görmeye karar vermiş. Dudu ile plan yapmaya başlamışlar.

Dudu'nun ulu ağaçlıklı bölgede saklanarak Papuduk'u beklemesi için anlaşmışlar.
Tüm gücüyle zıplayarak hayvanat bahçesinin yolunu tutmuş Papuduk.
Koşarken de Dudu'nun az önce ona anlattıklarını düşünüyormuş.

Şimdi insanlara yakalanmadan tüm kafeslerdeki tutsak hayvanlara planı hakkında bilgi vermesi gerekiyormuş. Kocaman taş duvarlarla çevrili bu hayvanat bahçesine girmenin bir yolunu bulmalıymış. Duvarın dibinden bir tünel kazmaya başlamış. Kazmış kazmış, gücü yettiğinde çabalamış. Biliyormuş ki eğer insanlara yakalanmadan planlarını gerçekleştirebilirlerse onlarca dostu özgür kalacaktı.

Papuduk çok yorulmuş ama nihayet tünelin sonunda güneşi görmüş.
Kimseye yakalanmadan kafesler arasında dolaşmaya başlamış.

İlk kafeste rengârenk
kuyruğu olan benzersiz
güzellikte bir tavus
kuşu görmüş. Kısık sesle
seslenmiş:

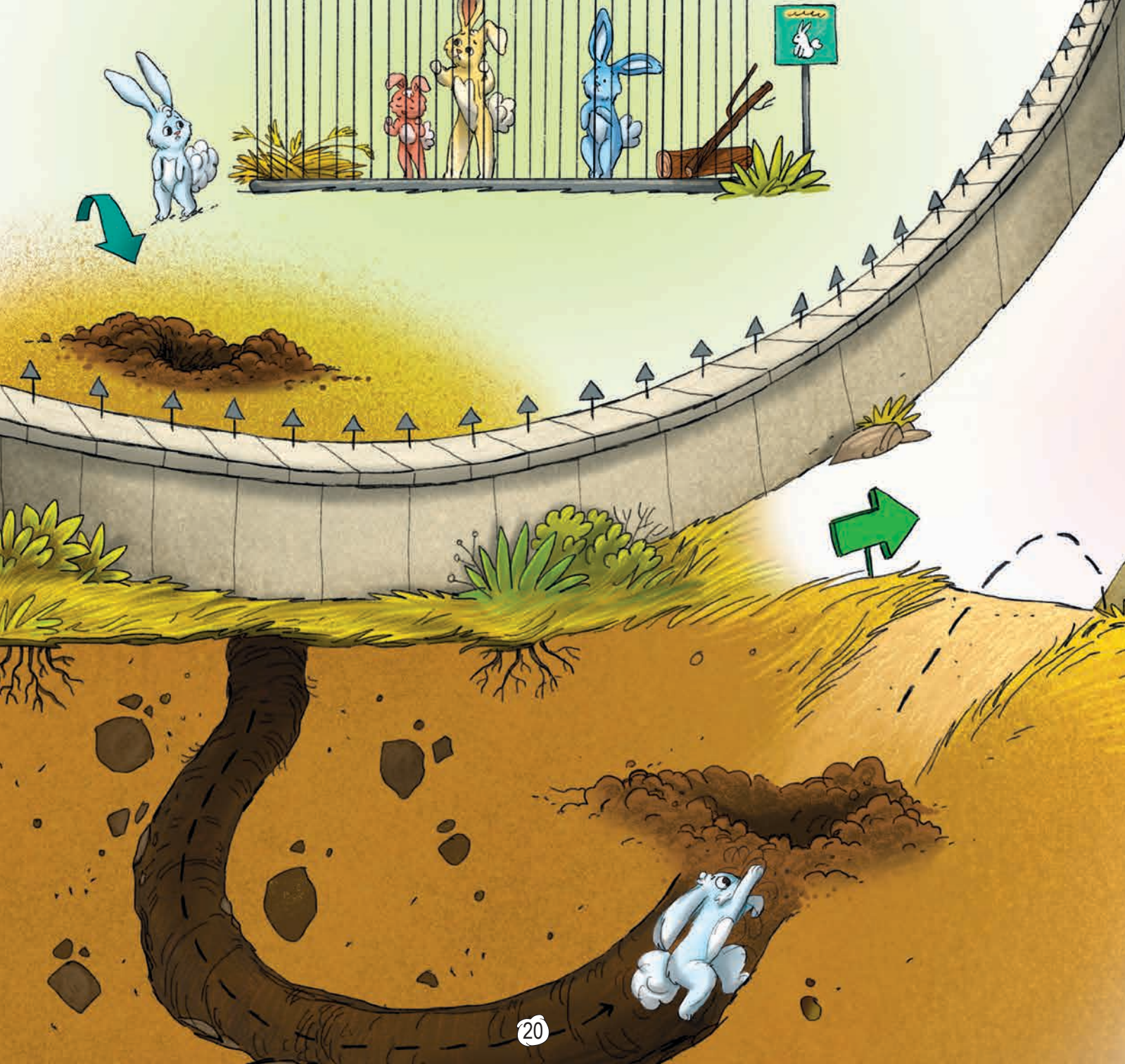
"Pişt... Tavus kuşu... Bana yaklaş, ben kafesten kaçan fil
Dudu'nun arkadaşım. Buraya sizler için geldim. Akşama sizi
kurtarmaya geleceğiz, herkese haber ver."

Ardından diğerkafese koşmuş Papuduk.
Oradaki kũcũk fili gũrũr gũrmez onun Raja olduğunu anlamıř.
Duvarla parmaklıklar arasında ũzgũn bir şekilde gidip geliyormuş.

Papuduk fısıldamış:
"Raja sana annenden haber getirdim."

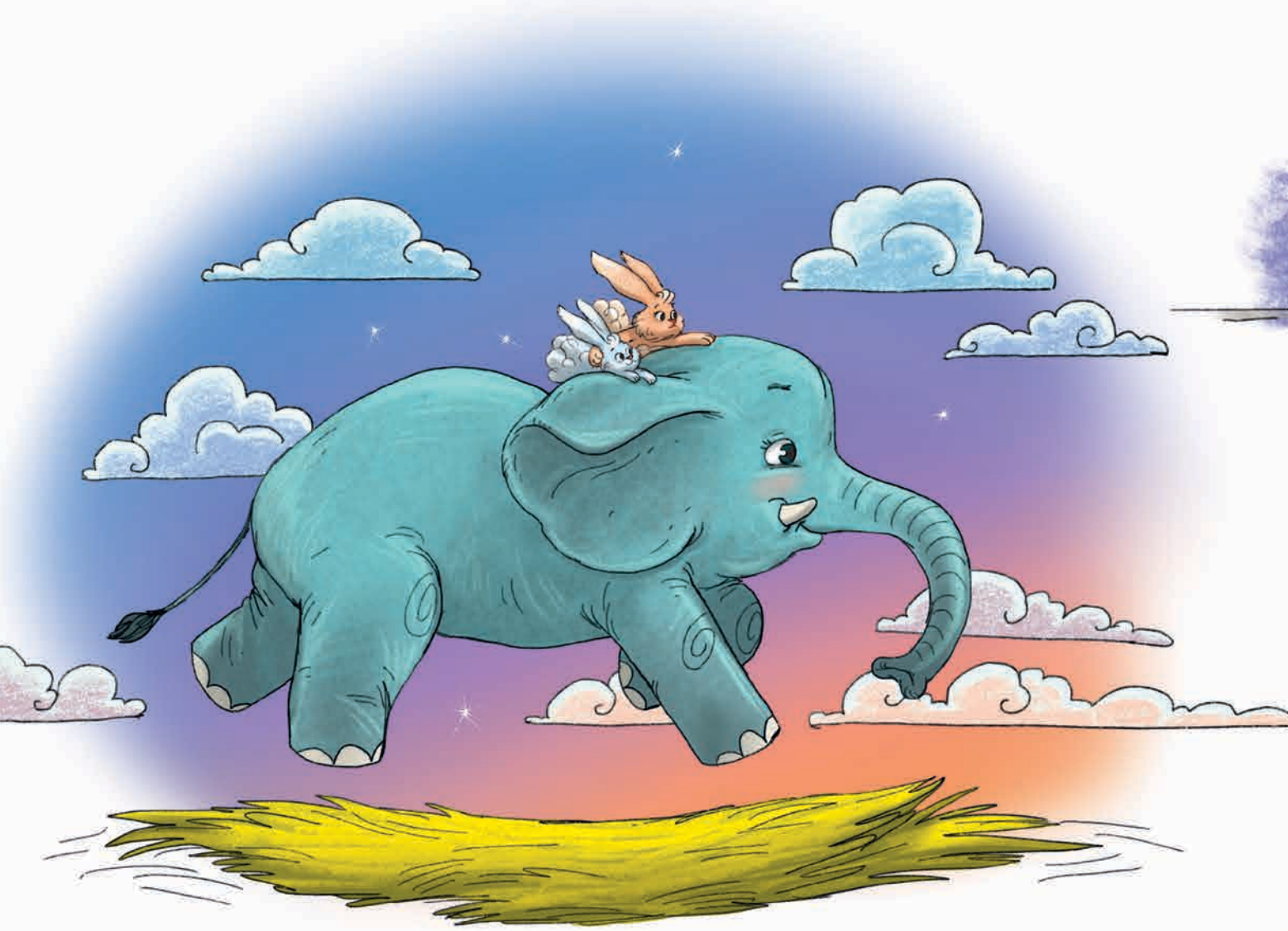
Annesinden haber geldiğini duyunca çok sevinen Raja kulaklarını sanki uçacakmış gibi çırpmaya başlamış. Tellerin arasından kafese giren Papuduk, Raja'nın kulağına bir şeyler sũylemiř ve sonra tavşanların olduğu kafese doğru koşmaya başlamış.

Kafesteki tavşanları gördüğü anda Papuduk'un gözleri dolmuş.
Planını onlara da anlattıktan sonra yine tünele atlayıp zıplaya zıplaya ilerlemiş.

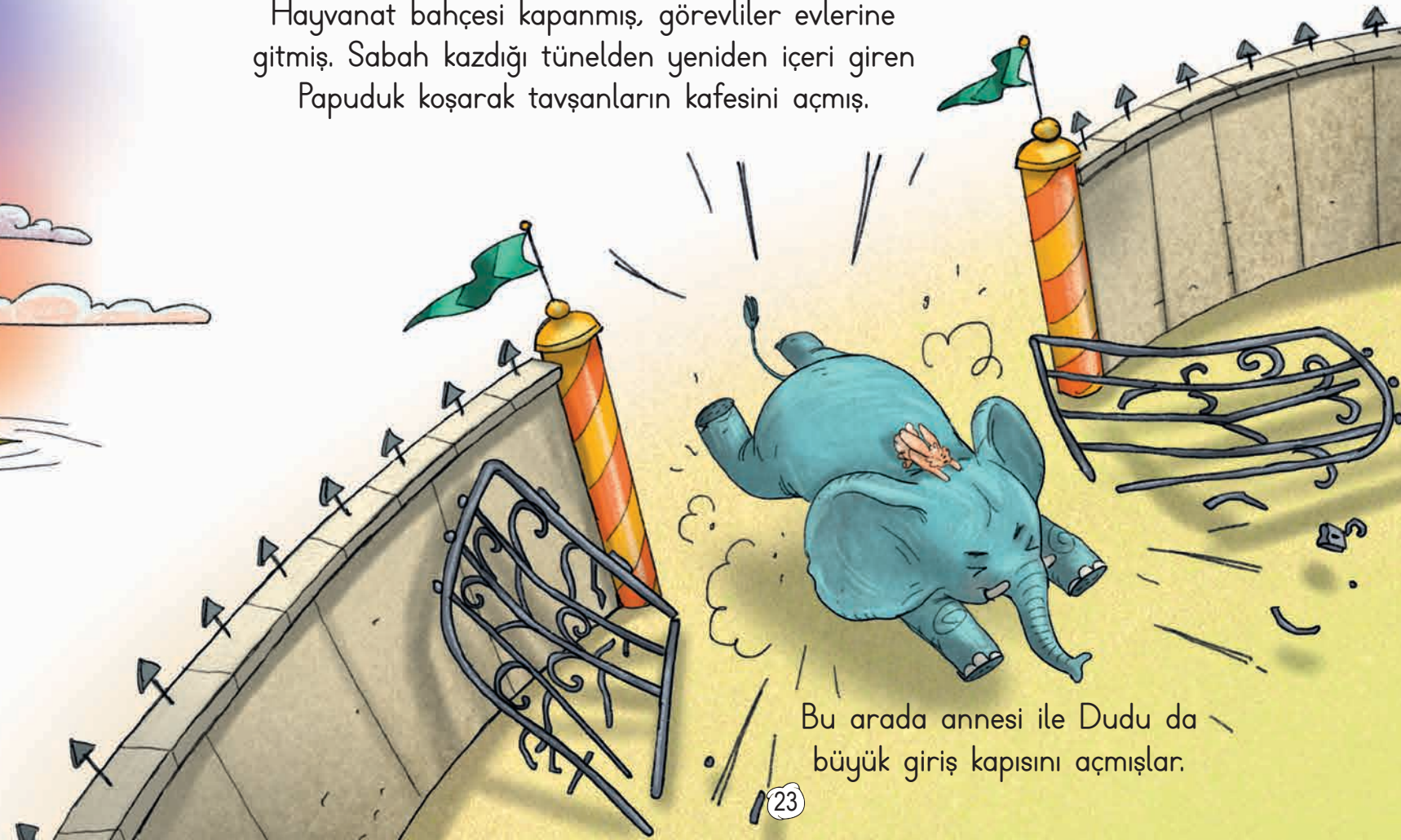
Önce eve gidip olanları
annesine anlatmış. Hayvanat bahçesinin
dev bir hapishaneye benzediğini söylemiş ve oradaki
arkadaşlarını kurtarmak için ondan da yardım istemiş.

Ulu ağaçların olduğu ormanda bekleyen Dudu ile buluşmak için yola çıkmışlar. Onları gören Dudu, Papuduk ve annesini sırtına almış ve hava kararmak üzereyken hayvanat bahçesine ulaşmışlar.

Hayvanat bahçesi kapanmış, görevliler evlerine gitmiş. Sabah kazdığı tünelden yeniden içeri giren Papuduk koşarak tavşanların kafesini açmış.

Bu arada annesi ile Dudu da büyük giriş kapısını açmışlar.

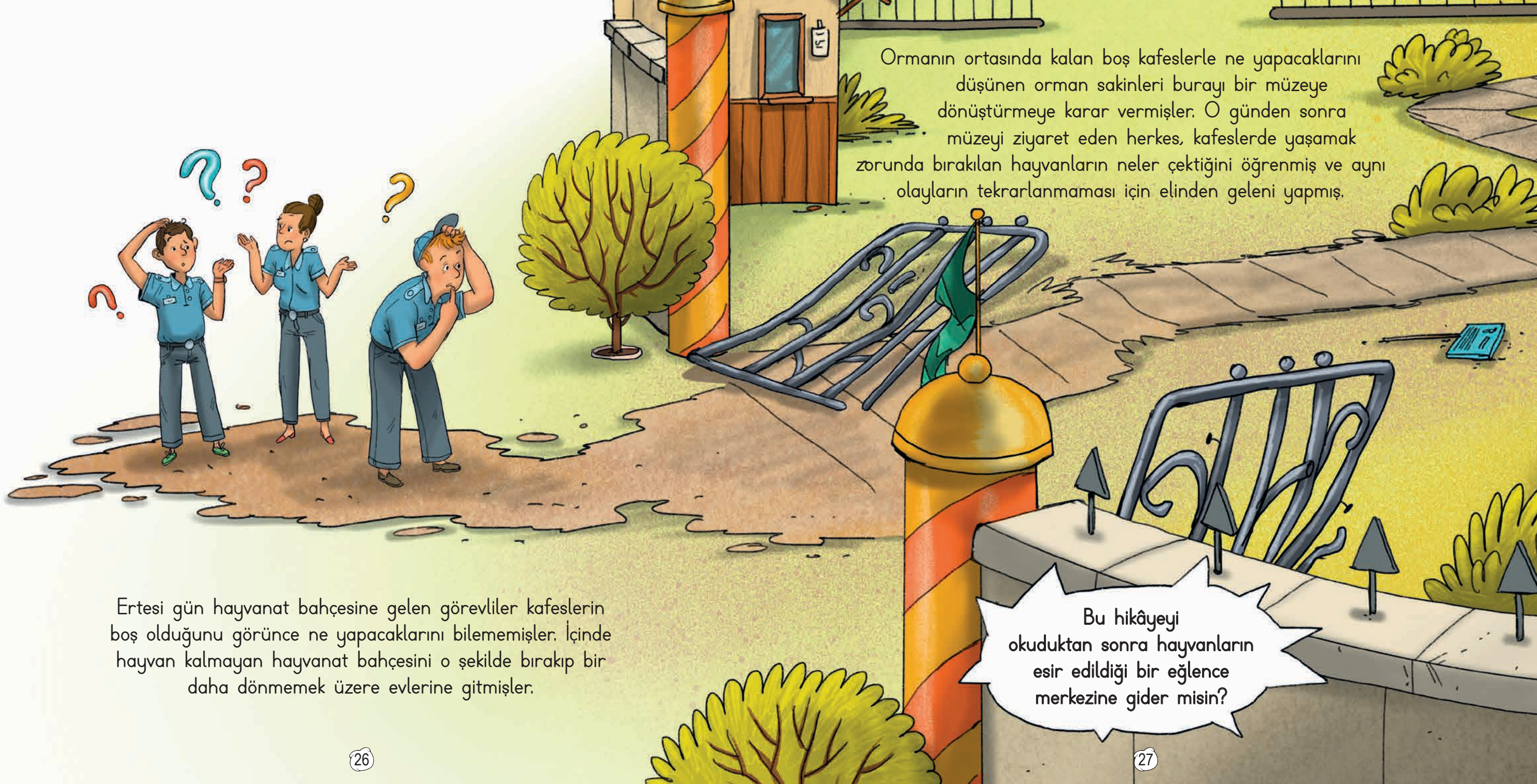

Tavşanlar hayvanat bahçesine
dağılıp bütün kafesleri açarak
tüm türleri serbest bırakmışlar.

Birçok hayvan yeniden
özgürlüğüne kavuşacakmış.
Bazılarıysa ormana
ilk defa gidecekmiş.

Son olarak Raja'nın kafesini açan Papuduk da kalabalığa karışıp giriş kapısına
doğru koşmuş. Kapının önünde annesini gören Raja hemen annesine sarılmış.
Ardından tüm hayvanlar Papuduk'a ve kaçabilmesine rağmen kendilerini terk
edip gitmeyen Dudu'ya teşekkür etmiş, cesaretlerinden ötürü onları kutlamış
ve var güçleriyle ormanın derinliklerine koşmuşlar.

Ormanın ortasında kalan boş kafeslerle ne yapacaklarını düşünen orman sakinleri burayı bir müzeye dönüştürmeye karar vermişler. O günden sonra müzeyi ziyaret eden herkes, kafeslerde yaşamak zorunda bırakılan hayvanların neler çektiğini öğrenmiş ve aynı olayların tekrarlanmaması için elinden geleni yapmış.

Ertesi gün hayvanat bahçesine gelen görevliler kafeslerin boş olduğunu görünce ne yapacaklarını bilememişler. İçinde hayvan kalmayan hayvanat bahçesini o şekilde bırakıp bir daha dönmek üzere evlerine gitmişler.

Bu hikâyeyi okuduktan sonra hayvanların esir edildiği bir eğlence merkezine gider misin?

OYUN ZAMANI

Ormanın ortasında boş kafeslerden oluşan bir müze! Zamanında bu kafeslerde yaşamak zorunda bırakılan bu hayvanların neler çektiklerini bir düşünsene! Ama işin güzel yanı böyle bir müze kurulması fikri. Böylece bu müzeyi ziyaret eden diğer canlılar, zamanında buraya kapatılan hayvanların hangi şartlarda yaşadıkları deneyimleyerek görme imkânına kavuşacaklar.

Haydi gel bu müzenin kurulmasına biz de yardımcı olalım. Öncelikle bu müzeye bir isim bulmamız gerekiyor. Bu müzenin ismi ne olsun?

**MÜZENİN İSMİNİ BULUNCA
YÜKSEK SESLE SÖYLE.**

Müzemizin ismini bulduğumuza göre şimdi diğer aşamaya geçebiliriz.

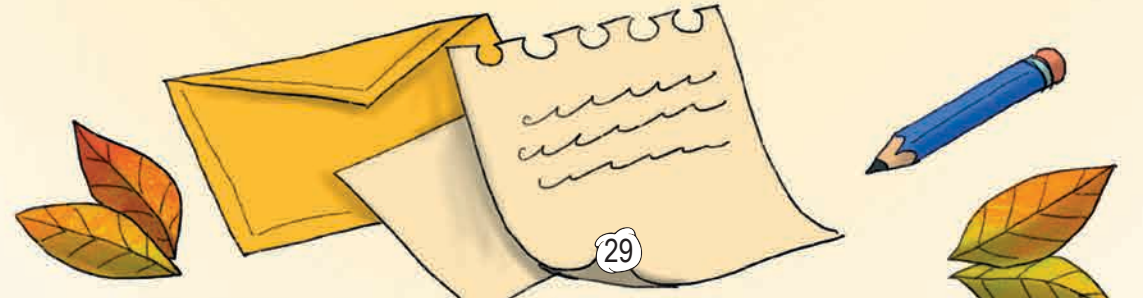
Başka müzelere gittiysen görmüş olmalısın. Müzedeki eserlerin yanında o esere ait bilgilendirme panoları olur. Bu panolarda o eserin nerede bulunduğu, hangi döneme ait olduğu, ne için kullanıldığı gibi bilgiler yer alır.

• Bizim müzemiz için de böyle bir bilgilendirme panosuna ihtiyaç var ama bizim panomuz biraz daha farklı olacak.

Bizim bilgilendirme panolarımız her bir kafesin girişinde olacak; üstlerinde o kafeste hangi hayvanın yaşadığı, burada yaşarken neler hissettiği ve hayvanat bahçesinde mahsur kaldığı için doğada neleri yapamadığı yazacak. Aslında bu bilgilendirme panolarını ziyaretçilere yazılmış bir mektup gibi düşünebilirsin.

Haydi bakalım. Kendini bir hayvanın yerine koy: Sen ki bu kafeslerde uzun süre tutsak edilerek zor şartlar altında yaşadın. • Burada yaşamaya mecbur bırakıldın. Bu süreç boyunca neler hissettin? Kafesi ziyarete gelen insanlara ne söylemek istersin?

Söylemek istediklerini bir mektup şeklinde yazıp bu kitabın arasına koyarsan, sözlerin arkadaşların için de fikir verici olacaktır.

HAYDİ CEVAPLAYALIM

1. Hayvanat bahçesini görmeden önce ormanda rastladığım ulu çam ağaçlarını hatırlıyor musun? Bu ulu ağaçların yaşını nasıl tespit ediyorduk, söyleyebilir misin?

2. Ormanda Dudu'yu ilk gördüğümde biraz korkmuştum ve kaçmaya başlamıştım. Sence neden korkup kaçma ihtiyacı hissettim?

3. Dudu'nun bana anlattığı hayvanat bahçesi hikayesinden sonra ona yardım etmeye karar verdim. Peki sen bir arkadaşın senden herhangi bir yardım istediği zaman ne yaparsın? İlk cevabın "Yardım ederim," olabilir. Ama benim senden duymak istediğim senden yardım isteyen bir kişiye hangi şartlarda yardım edersin, hangi şartlarda yardım etmezsin?

4. Kafamı kurcalayan çok basit bir soru var: İnsanlar neden hayvanat bahçeleri yapıp hayvanları bu kafeslere kapatırlar?

5. Bazı hayvanlar vardır ki doğada nesillerinin tükenmesi tehlikesi ile karşı karşıya kalmaktadırlar. Bu tür hayvanların neslinin tükenmemesi için bazı insanlar bu hayvanlara yardımcı olmaktadır. Haydi gel seninle yeni bir hayvanat bahçesi içeriği hazırlayalım. Öyle bir hayvanat bahçesi olsun ki nesli tükenme tehlikesi altında bulunan ya da bakıma ihtiyaç duyan hayvanların kısa süre kaldığı, tedavi gördüğü bir hayvanat bahçesi. Bu yeni nesil hayvanat bahçesinin özellikleri nasıl olmalı sence?

6. Bilmem biliyor musun ama Afrika'da safari turları düzenleniyor. Bu turların amacı doğal hayatta yaşayan hayvanları yakından görüp incelemek. Tabii bu geziyi yaparken insanlar korunaklı araçların içinde gezerek hayvanları rahatsız etmeden onları yakından görebiliyorlar. Bu safari turları ile hayvanat bahçelerinin bir karşılaştırmasını yapabilir misin?

Tolga Özturun

1977'de İstanbul'da doğdu. Sakarya Üniversitesi'nden mezun oldu ve etkinlik şirketlerinde çalıştı. Ömrünün yarısını sokak hayvanlarının özgürlük mücadelesine adadı. Kısa filmler çekti, radyo programları yaptı, çocuklara eğitimler verdi. Sabancı Vakfı tarafından Fark Yaratan kişi seçildi. İstanbul'da yaşıyor ve evini çok sayıda engelli hayvan ile paylaşıyor.

Lider Hepgenç

1987'de İzmir'de doğdu. Astsubay olarak görev yaparken askerlik kariyerini bırakarak hayatına yaratıcı drama öğretmeni olarak devam etmeye karar verdi. O günden beri müzelerde, kitabevlerinde, okullarda çocuklarla yaratıcı drama çalışmaları yürütüyor, çocuk kitapları yazıyor. Oğlu Adem, kedileri Sütlaç ve Sufle ile birlikte bol oyunlu bir yaşam sürmeye çalışıyor.

Ece Zeber

Resim yapmayı anne ve babasından öğrendi. Küçüklüğünden beri hep resimle ilgili oldu, kitaplar okudu, çizgi filmler izledi. Balıkesir Güzel Sanatlar Lisesinde Resim, Anadolu Üniversitesi'nde Çizgi Film okudu. Eskişehir'de eşiyle birlikte evinde çalışıyor. Hâlâ çocuk kitapları okuyup resimliyor, hayaller kuruyor.